eigi uppfyllt hann og skoði Niels hann því »upphafinn«, enda hafi hann látið þinglesa ógildingu á honum. Telur gjörðarþoli sig með heimildarskjali þessu hafa fengið fullan eignar- og umráðarétt yfir jarðarhlutanum.

Rétturinn verður að fallast á þá skoðun gjörðarþola, að hann með síðarnefndum kaupsamningi og afsali, hafi öðlast lögformlegan eignarrétt yfir 1/2 jörðinni Geitagil, og þar með ráðstöfunar- og afnotarétt. Og með því að þessari lögformlegu heimild gjörðarþola hefir eigi verið hnekkt með dómi eða hún ógilt, brestur heimild til þess að leggja bann við notum hans af jarðarhlutanum samkvæmt henni. Samkvæmt því verður krafa gjörðarbeiðanda um lögbann eigi til greina tekin.

Föstudaginn 28. febr. 1930.

Nr. 96/1929. **Valdstjórnin** (Lárus Fjeldsted)
gegn
George Williams (Stefán Jóh. Stefánsson).

Botnvörpuveiðabrot.

Dómur lögregluréttar Vestmannaeyja 10. ágúst 1929: Kærði, George Williams, á innan fjögra vikna að greiða 13000 króna sekt til Landhelgissjóðs Íslands, en afplána hana með sjö mánaða og einnar viku einföldu fangelsi fáist hún ekki greidd.

Ennfremur skulu öll veiðarfæri, þar með taldir dragstrengir, svo og allur afli innanborðs í togaranum »Spider« G. Y. 1254 frá Grimsby, vera upptækt og andvirðið renna í sama sjóð.

Auk þess greiði kærði allan kostnað málsins, sem orðinn er og verður.

Dóminum að fullnægja með aðför að lögum.

Dómur hæstaréttar.

Svo sem fram er tekið í hinum áfrýjaða lögregluréttardómi, var skip kærða, G. Y. 1254, »Spider« frá Grimsby, með stjórnborðsvörpu í sjó, er varðskipið Óðinn kom að því kl. 7,08 síðdegis hinn 8. ág. f. á.,

og var botnvörpuskipið þá samkvæmt mælingu varðskipsins 0,3 sm. utan landhelgislínunnar. Samkvæmt skýrslu varðskipsforingjans hafði nefnt botnvörpuskip haldið út frá landi síðustu 33 mínúturnar, sem ekki er vefengt af kærða, og miðunarlínur frá varðskipinu til botnvörpungsins, sem ákveðnar voru með hornamælingum milli botnvörpungsins og Ingólfshöfðavita, kl. 6,30, 6,36, 6,43, 6,50 og kl. 6,58, sýna, að kærði hefir allan þennan tíma verið á landhelgissvæðinu, svo sem ljóslega má sjá á sjóbréfi, er lagt hefir verið fram í réttinum og forstöðumaður stýrimannaskólans hefir markað á miðanir og mælingar varðskipsins. Hinsvegar hefir kærði viðurkennt, að hann hafi verið að fiska með botnvörpu í sjó allan þann tíma, er eftirlitsskipið athugaði hann eða frá kl. 6,30.

Með þessum skýrslum er það sannað, að kærði hefir fyrgreindan tíma verið að botnvörpuveiðum í landhelgi og með því gjörzt brotlegur gegn 1. gr. l. nr. 5, 18. maí 1920, og með því fallast má á ákvæði lögregluréttardómsins um upphæð sektar, upptöku afla og veiðarfæra og um málskostnað, ber að staðfesta hann, þó þannig, að greiðslufrestur sektarinnar teljist frá birtingu dóms þessa.

Kærða ber að greiða allan kostnað málsins fyrir hæstarétti, þar með talin laun sækjanda og verjanda, 80 kr. til hvors.

Því dæmist rétt vera:

Hinum áfrýjaða lögregluréttardómi skal óraskað, þó þannig, að greiðslufrestur sektarinnar telst frá birtingu dóms þessa.

Kærði, George Williams, greiði allan kostnað

sakarinnar í hæstarétti, þar með talin málflutningslaun sækjanda og verjanda hér í rétti, málflutningsmannanna Lárusar Fjeldsted og Stefáns Jóh. Stefánssonar, 80 kr. til hvors.

Dóminum skal fullnægja með aðför að lögum.

Forsendur hins áfrýjaða dóms hljóða svo:

Kærði í máli þessu, George Williams, f. 7. okt. 1866, er sakaður um að hafa verið að fiskiveiðum með botnvörpu á landhelgissvæðinu hinn 8. þ. m. nálægt Ingólfshöfða á skipi sínu togaranum »Spider«, G. Y. frá Grimsby.

Nánari atvik eru þessi, samkvæmt kæru skipherrans á varðskipinu »Óðinn«, dags. 9. þ. m., framlagðri í málinu.

Kl. 6,30 nefndan dag þegar »Óðinn« var á ferð í vesturátt eftir landhelgislínunni nálægt Tviskerjum, sást togarinn grunsamlega nálægt landi og voru því teknar staðarákvarðanir og miðaðist togarinn í línu, sem þar liggur um landhelgissvæðið á alllöngu svæði. Fimm mínútum seinna sneri togarinn beint út frá landi og hélt þeirri stefnu þangað til komið var að honum kl. 7,08 eða 33 mínútum síðar. Var þá mældur staður togarans og reyndist hann 0,3 úr sjómílu utan landhelgislínunnar. Var togarinn þá með botnvörpu í sjó. Samkvæmt þessari niðurstöðu skipaði skipherra varðskipsins hinum kærða að fylgja varðskipinu til Vestmannaeyja á togaranum. En hann neitaði því, vegna þess að hann leit svo á, að hann væri fyrir utan landhelgina af ástæðum, sem síðan verða greindar, og þar sem hann hélt áfram að sýna aðgjörðalausan (passivan) mótþróa gegn þeirri fyrirskipan að koma með til Vestmannaeyja, varð að taka skip hans þangað með valdi.

Kærði hefir ekki viljað kannast við, að hafa verið að toga á landhelgissvæðinu, eins og hann er sakaður um, og ber það fyrir sig, að skip sitt hafi verið um 4½ sjóm. frá þeim stað á landi, er næstur var, þegar skip hans var stöðvað og eftir mælingum varðskipsins reyndist 0,3 úr sjómílu fyrir utan landhelgina.

Þessu til sönnunar hefir hann bent á, að skip sitt hafi farið þessa vegalengd upp að landi frá boju, sem hann lét setja út, þar sem hann var tekinn.

Það er viðurkennt af kærða, að hann hafi verið að toga umrætt sinn allan tímann frá kl. 6,30 til kl. 7,08, þegar honum, samkvæmt framansögðu, var veitt eftirtekt frá »Óðni«. Einnig hefir hann viðurkennt og það sannað á annan hátt, að hafa stefnt í suður og út frá landi síðasta hálftímann áður en skip hans var stöðvað. Hafi því skip hans verið aðeins 0,3 úr sjómílu fyrir utan landhelgislínuna, þegar það var stöðvað, leiðir af þessu, að skip hans hefir verið allt að því eina sjómílu fyrir innan landhelgislínuna, þegar fyrsta athugun var gjörð frá »Óðni« kl. 6,30 og þá að toga með botnvörpu. Samkvæmt hornmælingum varðskipsins reyndist staður skipsins þessar 0,3 úr sjómílu fyrir utan landhelgislínuna, og hefir því ekki á nokkurn hátt verið hnekkt með vegmæling þeirri, sem hinn kærði skipstjóri framkvæmdi, þegar af þeirri ástæðu, að skip hans fór ekki skemmstu leið að landi eftir því, sem upplýst er um stefnuna, sem það hélt.

Samkvæmt þessu verður að líta svo á, að kærði hafi gjört sig brotlegan gegn 1. gr. laga nr. 5, 18. maí 1920, um bann gegn botnvörpuveiðum í landhelgi, og ber að ákveða refsing hans með tilliti til þess, að hér er um fyrsta brot kærða á nefndum lögum að ræða og að dagsgengi krónunnar er 0,8165 úr gullkrónu. Einnig þykir rétt við ákvörðun refsingarinnar að taka nokkurt tillit til mótþróa kærða að hlýðnast löglegum fyrirskipunum skipherra varðskipsins.

Samkvæmt þessu ákveðst refsing hans sekt að upphæð kr. 13000.00, sem greiðist innan fjögra vikna og rennur í Landhelgissjóð Íslands, en afplánist með 7 mánaða og einnar viku einföldu fangelsi fáist hún ekki greidd. Ennfremur skulu öll veiðarfæri, þar með taldir dragstrengir, svo og allur afli innanborðs í áðurnefndum togara vera upptækt og andvirðið renna í sama sjóð.

Loks greiði kærði allan kostnað málsins, sem orðinn er og verður.